

Հովհաննես Թումանյան

Գետակը

Ո՞ր ես վագում
Այդպես արագ,
Ա՛յ դու կայտառ,
Սիրուն գետակ.
Կանգ առ, խաղանք
Էս ծառի տակ:

«Չէ՛, փոքրիկրս,
Գնամ պիտի.
Տե՛ս ջաղացը
Գյուղի մոտի,
Պետք է ուժ տամ,
Որ պըտըտի:

Ցածն էլ հովտում
Անուշահոտ
Ինձ են մնում
Ծաղիկ ու խոտ,
Հոգնած-ծարավ
Տավարն ու հոտ:

Սառն աղբյուրը
Բարձրը սարի

Դրանց համար
Է ինձ տալի
Իր գով ջուրը
Կրկրլալի:

Իսկ կամուրջի
Տակն էլ որ գա,
Կա լվացքը
Պատավ կրնկա,
Պետք է լվամ
Քանի լույս կա:

Դե՛, տեսնո՞ւմ ես,
Մնա՛ս բարով,
Ճամփաս ցանած
Հագար գործով.
Դադար չունեն
Ես մինչև ծով»:

1909